

Čo sa stane na Maui,
nemusí vždy zostať na Maui

FALOŠNÉ
medové
TÝŽDNE

CHRISTINA
LAUREN

metafora®

CHRISTINA
LAUREN

CHRISTINA LAUREN
FALOŠNÉ *medové* TÝŽDNE

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 179. publikáciu.

Z anglického originálu *The Unhoneymooners* vydaného vydavateľstvom *Gallery Books*,
an Imprint of Simon & Schuster, Inc. v roku 2019, preložila do slovenčiny Marta Maňáková

Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh a spracovanie obálky Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Zuzana Kolačanová

Vydanie 1., 2023
Počet strán 336
Tlač THB, a. s.

Copyright © 2019 by Christina Hobbs and Lauren Billings

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2023
Translation © Marta Maňáková, 2023
Cover illustrations © stock.adobe.com/Anna Sm, ashva73

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukována a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-562-0 (ePub)
ISBN 978-80-8090-561-3 (pdf)
ISBN 978-80-8090-560-6 (print)

*Pre Huguesa de Saint Vincenta.
Pracuj ako kapitán, hraj ako pirát.*

Prvá kapitola

V tichu pred búrkou – v tomto prípade v požehnanom tichu predtým, ako jej šaty padnú za obeť svadobnej hostine – skloní moja dvojička kritický pohľad na svoje nechty, ktoré má čerstvo nalakované pastelovorůžovým lakom. „Stavím sa, že si si vydýchla, že nie som šialená nevesta.“ Pozrie na mňa z opačného konca miestnosti a blahosklonne sa usmeje. „Stavím sa, že si čakala, že budem *nemožná*.“

Jej slová dokonale vystihujú tento okamih. Najradšej by som si ich odphotila a zarámovala. Vymením si významný pohľad so sesternicou Julietou, ktorá Ami opravuje lak na prstoch na nohách („skôr by som si predstavovala magnóliovorůžovú, nie doječenskú ružovú“), a gestikulujem smerom k živôtiku Aminých svadobných šiat, ktoré sú zavesené na saténovom vešiaku. Mám za úlohu starostlivo skontrolovať, aby bol každý fliter otočený správne. „Definuj šialenú nevestu.“

Opäť zachytím Amin pohľad, tentoraz unavený. Má na sebe zbytočne komplikovanú prezdobenú svadobnú podprsenku a skoro neviditeľné nohavičky, o ktorých som si – s určitou dávkou súrodeneckej nevoľnosti – istá, že ich jej nafúkaný snúbenec Dane

neskôr totálne zlikviduje. Je vkusne nalíčená a v tmavých vyčesaných vlasoch má pripevnený nadýchaný závoj. Pôsobí to rušivo. Chcem tým povedať, že sme vždy vyzerali rovnako, a pritom sme vnútri každá celkom iná, ale toto je niečo celkom neznáme: Ami ako portrét nevesty. Jej život odrazu vôbec nepripomína ten môj.

„Nie som šialená nevesta,“ oponuje. „Som perfekcionistka.“

Nájdem svoj zoznam, podržím ho vo vzduchu a zamávam ním, aby som upútala jej pozornosť. Je to hrubý ružový zápisník s vrúbkovanými okrajmi, ktorý má hore na obale pedantským krasopisom napísané *Zoznam úloh pre Olive – Edícia svadobný deň* a obsahuje štyridsaťsedem (*štyridsaťsedem!*) bodov od *Skontrolovať sklon flitrov na svadobných šatách* až po *Odstrániť všetky zvädnuté okvetné lístky zo svadobného stola*.

Každá družička má svoj vlastný zoznam úloh, ktorý možno nie je až taký rozsiahly ako môj zoznam prvej družičky, ale zato je rovnako vyčakčaný a spísaný ručne. Ami dokonca nakreslila aj okienka, v ktorých si môžeme odfajknúť splnené úlohy.

„Nieкто by mohol považovať tieto zoznamy za trochu cez čiaru,“ naznačím.

„Ibaže ten istý ,nieкто‘ by dal čokoľvek za to, aby mal aspoň spolovice takú krásnu svadbu.“

„Nepochybne. A určite by si najal svadobnú agentúru, aby...“ nazriem do zoznamu, „... *poutierala kondenzát zo sedadiel stoličiek polhodiny pred obradom*.“

Ami si ofúka nechty, aby jej rýchlejšie uschol lak, a zasmee sa ako zloduch z filmu: „Blázni!“

Určite viete, čo sa hovorí o samonaplňujúcich sa proroctvách. Ak chceš niečo dosiahnuť, musíš veriť, že to dosiačneš, a potom... to dosiačneš. Musí to byť pravda, lebo Ami získa všetko, čo sa jej

zachce. Vhodí lístok do tomboly na pouličnom jarmoku a domov si odnesie lístky na komunitné divadlo. V reštaurácii *The Happy Gnome* vhodí do nádoby svoju vizitku a vyhrá pivo zadarmo počas šťastnej hodinky na celý rok. Vyhrala už zázračné premeny, knihy, lístky do kina, kosačku na trávu, veľa tričiek, dokonca aj auto. Samozrejme, že vyhrala aj tie zápisníky a kaligrafickú súpravu pier, ktoré použila na tieto zoznamy pre družičky.

Inak povedané, keď ju Dane Thomas požiadal o ruku, Ami to považovala za výzvu, ako ušetriť našim rodičom náklady na svadbu. V skutočnosti si rodičia mohli dovoliť prispieť – v mnohých ohľadoch sú úplne mimo, ale rozhodne nie finančne –, ale pre Ami je najväčšou zápravou výzva, ako nezaplatiť za svadbu ani cent. Ak Ami pred zásnbami považovala tombolu za súťažný šport, *po zásnbách* to boli pre Ami olympijské hry.

A tak nebol nik z našej obrovskej rodiny prekvapený, keď si úspešne naplánovala nóbli svadbu s dvesto hosťami, so švédskymi stolmi s morskými plodmi, s čokoládovou fontánou a ružami hrajúcimi všetkými farbami, ktoré mali kypieť z každej nádoby, vázy a čaše – a nakoniec zaplatila nanajvyš tisíc dolárov. Moja sestra sa išla potrať, aby našla čo najlepšie propagačné akcie a súťaže. Regovala na akúkoľvek ponuku reklamných predmetov na twitteri a facebooku, na akú narazila, a dokonca má aj e-mailovú adresu s výstižným názvom AmeliaTorresVitazi@xmail.com.

Keď sa konečne ubezpečím, že na jej šatách nie sú nijaké ďalšie neposlušné flitre, zložím vešiak z kovového háčika na stene, s úmyslom doniesť ich Ami.

Len čo sa ich však dotknem, moja sestra aj so sesternicou spustia jednohlasný krik. Ami zdvihne ruku a našpúli matné ružové pery do vydeseného „ó“.

„Nechaj ich tam, kde sú, Oli!“ skríkne. „Idem si po ne. S tvojím šťastím zakopneš a spadneš, čo ja viem, na sviečku a celé šaty vzbĺknu ako horiaca flitrová guľa.“

Bez protestov poslúchnem. Má úplnú pravdu.

Zatiaľ čo Ami je stelesnený štvorlístok, ja som odjakživa smoliarka. Nepreháňam a ani netvrdím, že mám smolu v porovnaní s ňou – je to objektívna pravda. Vygooglite si Olive Torresovú z Minnesoty a nájdete desiatky článkov a vlákna komentárov venované tomu, ako sa mi podarilo vliezť do jedného z tých žeriavových automatov na plyšiakov a zasekla som sa tam. Mala som šesť rokov, a keď mi plyšové zvieratko, ktoré sa mi podarilo zachytiť žeriavom, nevypadlo von, rozhodla som sa, že si poň pôjdem sama.

V tom automate som strávila dve hodiny, obklopená kopou chemicky páchnucich tvrdých, hrubosrstých plyšových medvedov. Pamätám si, ako som cez zacapkané plexisklo pozorovala zástup vydesených tvárí, ktoré na seba tlmene pokrikovali príkazy. Keď napokon majiteľa automatu vysvetlili mojim rodičom, že nie sú skutočnými vlastníkmi automatu, a preto nemajú od neho kľúč, očividne konečne zavolali minnesotských hasičov. Za päťami im dorazil miestny spravodajský štáb, ktorý dôsledne zdokumentoval moju záchranu.

Pretočme o dvadsaťšesť rokov dopredu – veľká vďaka, Youtube – a ešte stále tu máme aktívny videozáznam. Do dnešného dňa takmer päťstotisíc ľudí zistilo, že som bola dosť tvrdohlavá na to, aby som sa napchala dovnútra, a dosť veľká smoliarka na to, aby sa mi po ceste von zachytilo v automate pútko na opasku a moje nohavice zostali dnu aj s plyšiakmi.

To je len jedna príhoda z mnohých. Takže áno, Ami a ja sme jednovaječné dvojčatá – obidve meriame 1,64 metra, máme tmavé vlasy, ktoré sa idú pri náznaku vlhkosti zblázniť, hlboké hnedé oči, nosy dohora a totožné súhvezdia pŕieh – no tam sa naša podobnosť končí.

Naša matka sa vždy usilovala akceptovať našu rozdielnosť, aby sme sa cítili ako samostatné bytosti, nie ako súprava. Som si istá, že mala tie najlepšie úmysly, ale odvtedy, ako si spomínam, boli naše úlohy pevne určené: Ami bola optimistka, ktorá vždy dokázala vidieť veci z tej lepšej stránky, no a ja som mala tendenciu predpokladať, že mi všetky tie veci spadnú rovno na hlavu. Keď sme niekam išli všetky tri, mama nás dokonca obliekala ako *Starostlivé* medvedíky: Ami bola ten veselý, ja ten mrzutý medveď.

Je jasné, že samonaplnujúce proroctvo funguje obojsmerne: odvtedy, ako som videla samu seba v hlavných večerných správach, ako sa špáram v nose za špinavým plexisklom, som sa svojej smoly už nezbavila. Nikdy som nevyhrala súťaž vo vyfarbovaní obrázkov, lotériu, dokonca ani na žrebe či pri hre na slepú babu. Na druhej strane som si však zlomila nohu, keď raz jeden človek spadol zo schodov rovno na mňa (zatiaľ čo on vyviazol bez ujmy), počas piatich rokov za sebou sa mi podarilo každú rodinnú dovolenku prakticky presedieť na záchode, očúral ma pes, keď som sa opalovala na pláži na Floride, za tie roky ma okadilo nespočetné množstvo vtákov a zasiahol ma blesk – áno, vážne –, a ja som prežila, aby som o tom porozprávala (ibaže som potom musela chodiť na doučovanie počas prázdnin, pretože som vynechala dva týždne vyučovania na konci školského roka). Ami mi však optimisticky pripomína, že raz som uhádla počet zostávajúcich panákov v poloprázdnej fľaši tequily.

Ibaže potom, ako som väčšinu z nich vypila na oslavu tohto úspechu a následne som ich všetky vyvracala, som sa necítila práve šťastne.

Ami zloží šaty (za ktoré nezaplatila ani cent) z vešiaka a vstúpi do nich práve vo chvíli, keď vojde dnu naša matka z vedľajšej miestnosti (za ktorú Ami tiež neplatila). Keď zbadá Ami, vzdychne si tak dramaticky, že nám s Ami nepochybne napadne to isté: *Olive sa nejako podarilo tie šaty zašpiniť.*

Obzerám si šaty, aby som sa ubezpečila, že to tak nie je.

Je to v suchu, vydýchne si Ami a pokynie mi, aby som jej šaty *opatrne* zazipsovala. „Mami, vydesila si nás na smrť!“

Mama s hlavou plnou obrovských natáčok na suchý zips, poloprázdny pohárom (áno, uhádli ste, sponzorovaného) šampanského v ruke a perami lesknúcimi sa hrubou vrstvou červeného lesku na pery pôsobivo pripomína Joan Crawfordovú. Teda, keby sa Joan Crawfordová narodila v mexickom Guadalajare.

„Ó, *mijita*, vyzeráš úžasne,“ vzdychne.

Ami po nej strelí pohľadom, usmeje sa a potom si odrazu – s pocitom bezprostrednej separačnej úzkosti – spomenie na svoj zoznam, ktorý nechala ležať na opačnom konci miestnosti. Nadvihne si vlniace sa šaty a prešuchce sa k stolu. „Mami, dala si dídžejovi disk s hudbou?“

Matka dopije pohár a potom sa elegantne usadí na plyšový gauč. „Sí, Amelia. Tú malú plastovú paličku som dala tomu mužovi s vrkočmi a v príšernom obleku.“

Matka v dokonalých purpurových šatách si prekríži opálené nohy a od svadobnej asistentky prijme ďalší pohár šampanského.

„Má síce zlatý zub,“ pokračuje, „ale nepochybujem, že je dobrý v tom, čo robí.“

Ami to prejde mlčaním a škrabot jej sebavedomej fajky v zozname úloh sa rozľahne po miestnosti. Je jej úplne ukradnuté, či dídžej spĺňa matkine, alebo dokonca jej štandardy. Je v meste nový a ona jeho služby vyhrala v tombole, ktorú organizovali v nemocnici, kde pracuje ako ošetrovatelka na oddelení hematológie. Zadarvo je viac než akýkoľvek talent – bez výnimky.

„Oli,“ ozve sa Ami, s očami prilepenými na svojom zozname. „Aj ty sa musíš obliecť. Tvoje šaty sú zavesené zvnútra na dverách do kúpeľne.“

S posmešným zasalutovaním sa vzápätí stratím za dverami do kúpeľne. „Rozkaz, madam!“

Najčastejšie sa nás ľudia pýtajú, ktorá z nás je staršia. Povedala by som, že je to celkom jasné, pretože hoci je Ami len o štyri minúty staršia než ja, nepochybne má hlavné slovo. Ako deti sme sa hrávali tak, ako chcela ona, chodili sme tam, kam chcela ona, a hoci by som sa mohla sťažovať, väčšinou som ju šťastne nasledovala. Dokázala ma nahovoriť takmer na čokoľvek.

No a zrejme preto som skončila v týchto šatách.

„Ami!“ rozrazím dvere do kúpeľne, zhrozená tým, čo som práve videla v malom zrkadle pred sebou. *Možno je to tým svetlom*, napadne mi, a tak si nadvihnem spodok tej lesklej zelenej príšernosti a razím si cestu k väčšiemu zrkadlu v apartmáne.

Páni! Rozhodne za to nemôže svetlo.

„Olive,“ odpovie Ami.

„Vyzerám ako obrovská plechovka 7UP!“

„To si pís!“ zanôti Julia. „Možno ju niekto konečne otvorí.“

Mama si odkašle.

Mračím sa na svoju sestru. Uvedomovala som si, že budem družičkou na januárovej svadbe v téme Zimnej rozprávkovej krajiny, takže mojou jedinou podmienkou bolo, že ako prvá družička nechcem mať na sebe ani kúsok červeného zamatu či bielej kožušiny. Nuž, ako vidím, mala som byť konkrétnejšia.

„Vážne si mi vybrala tieto šaty?“ ukážem na svoj obrovský výstrih. „Spravila si to naschvál?“

Ami zdvihne hlavu a skúmavo sa na mňa zadíva. „No schválne v tom zmysle, že som ich vyhrala v tombole v nemocnici Valley Baptist! *Všetky* šaty pre družičky jedným šmahom – len si predstav, koľko peňazí som ti ušetrila.“

„My sme *katolíci*, nie baptisti, Ami,“ potiahnem si šaty nadol. „Vyzerám ako hosteska v írskej krčme na Deň svätého Patrika.“

Uvedomujem si základnú chybu, ktorej som sa dopustila, a to, že som tie šaty dnes videla prvýkrát. No vkus mojej sestry bol vždy neomylný. V deň skúšok u krajčírky som práve u šéfa v kancelárii neúspešne žobronila, aby som nebola jedným z tých štyristo výskumníkov, ktorých sa firma chystá prepustiť. Viem, že som bola rozrztitá, keď mi poslala fotku tých šiat, ale nepamätám si, že by pôsobili tak saténovo alebo tak zeleno.

Otočím sa, aby som sa videla aj z iného uhla – božemôj, veď zozadu to vyzerá ešte horšie! A vôbec nepomáha, že vďaka tomu, že pár týždňov riešim stres vypekaním, vyzerám v hrudníku a bokoch povedzme... trošku plnšie. „Na každej fotke budem stáť vzadu a robiť ti zelené pozadie.“

Drobná a opálená Jules poďíde ku mne zozadu vo vlastnej leскеj a zelenej kreácii. „Vyzeráš sexi. Ver mi.“

„Mami!“ zakričí Ami. „Však tie šaty Olive pekne zvýrazňujú kľúčne kosti?“

„Aj jej *chichis!*“ Matka si dá opäť doplniť pohár a vzápätí si od-pije dlhým dúškom.

Do apartmánu začnú vchádzať ostatné družičky a zovšadiaľ sa ozýva hlasný, kolektívny a emocionálny chválospev na Ami a jej šaty. Podobná reakcia nie je v rodine Torresovcov ničím zvláštnym. Napadne mi, že moja reakcia môže pôsobiť zatrpknuto, ale prisahám, že to tak nie je. Ami vždy milovala pozornosť, ale ja nie, čoho dôkazom je aj môj krik v hlavných večerných správach. Moja sestra vo svetle reflektorov prakticky žiari. A ja veľmi ochotne po-máham nasmerovať tie reflektory na ňu.

Máme dvanásť sesterníc z prvého kolena. Každá z nich je nám rovnako blízka, ale Ami vyhrala v tombole len sedmoro šiat. Bolo to ťažké rozhodovanie. Niekoľko sesterníc sa odvtedy ešte neod-sťahovalo z Pasívnej nad Agresívnou a rozhodlo sa chystať sa na svadbu v oddelenej miestnosti, ale možno je to tak lepšie. Tento apartmán je aj tak príliš malý na to, aby sa tu dokázalo tolko žien naraz vtesnať do sťahujúcej spodnej bielizne.

Okolo nás sa vznáša oblak laku na vlasy a všade sa povaluje dosť kuliem, žehličiek na vlasy a kadejakých fľaštičiek na vybave-nie jedného väčšieho kadernického salóna. Každý povrch v miest-nosti je buď lepkavý od nejakého stylingového produktu, alebo pokrytý obsahom vysypaným z kozmetickej tašky.

Ozve sa zaklopanie na dvere apartmánu, a keď Jules otvorí, za nimi stojí bratranec Diego. Má dvadsaťosem rokov, je gay a je upra-vený oveľa lepšie, ako by som to dokázala ja sama. Diego obvinil Ami zo sexizmu, keď mu povedala, že nemôže byť súčasťou ne-vestinej rozlúčky so slobodou, ale musí sa ísť zabávať so ženíchom a s jeho priateľmi. Ak mám súdiť podľa jeho výrazu, keď zbadá moje šaty, tak momentálne asi ďakuje Bohu, že nie je družičkou.

„Viem, viem,“ ozvem sa, zdvihnem ruky na znak rezignácie a odstúpim od zrkadla. „Je to trochu...“

„... obtiahnuté?“ poradí.

„Nie...“

„... lesklé?“

Pozriem naňho. „Nie.“

„... štetkovské?“

„Chcela som povedať *zelené*.“

S naklonenou hlavou chodí okolo mňa a hodnotí ma z každého uhla. „Chcel som ti ponúknuť, že ti spravím mejkap, ale očividne by to bolo márnenie môjho drahocenného času,“ mávne rukou. „Dnes sa ti aj tak nikto nebude dívať do tváre.“

„Nerob jej to ešte ťažšie, Diego,“ upozorní ho moja matka a ja si uvedomím, že nevyjadrila nesúhlas s jeho názorom, len ho upozornila, aby ma nestrápnoval.

Prestanem sa zamýšľať nad svojimi šatami a nad tým, aká veľká časť môjho poprsia bude všetkým na očiach počas celej svadby, a vrátim sa myšlienkami k zmätku v miestnosti. Sesternice sa navzájom postrekujú antistatickým sprejom a navzájom sa uisťujú o volbe topánok na dnešný deň. Pritom vedú množstvo simultánnych dialógov. Natalia si prefarbila hnedé vlasy na blond a je presvedčená, že teraz vyzerá príšerne. Diego s ňou súhlasí. Stephannie vyskočila kostica z podprsenky bez ramienok a teta María jej vysvetľuje, ako si má namiesto toho podlepiť prsia, aby jej držali. Cami a Ximena sa hádajú, komu patrí ktorá sťahovacia bielizeň, a matka si leští svoj pohár so šampanským. Uprostred toho hluku a chemikálií je Ami sústredená na zoznam úloh. „Olive, nevieš, čo je s otcom? Už dorazil?“

„Keď som prišla, bol na recepcii,“ ubezpečím ju.

„Dobre.“ Ďalšia fajka do zoznamu.

Môže pôsobiť zvláštne, že povinnosť kontrolovať nášho otca pripadla mne a nie jeho manželke – našej matke –, ktorá sedí *rovno tu*, ale tak to už v našej rodine chodí. Rodičia spolu nekomunikujú priamo – rozhodne nie odvtedy, ako otec mame zahol a ona ho vykoplá z domu, ale potom sa s ním odmietla rozviestí. Samozrejme, že sme boli na jej strane, ale odvtedy už prešlo desať rokov a pre nich dvoch je táto dráma stále rovnako živá ako v ten deň, keď ho prichytila. Od otcovho odchodu si neviem spomenúť ani na jeden rozhovor medzi nimi, v ktorom by sme ja alebo Ami, prípadne jeden z ich siedmich súrodencov nefungovali ako filter. Už čoskoro sme si uvedomili, že pre každého je to takto jednoduchšie, ale vo mne zostal pocit, že láska je vyčerpávajúca.

Ami siahne po mojom zozname a ja sa poponáhľam, aby som ho schmatla skôr ako ona. Zriedkavý výskyt fajočiek by jej mohol privodiť záchvat paniky. Keď prebehnem zoznam pohľadom, poteším sa, že nasledujúca úloha mi umožní vyviaznuť z tohto brloha plného laku na vlasy.

„Idem do kuchyne skontrolovať, či mi chystajú jedlo osobitne.“ Súčasťou bezplatného bufetu bola aj nátierka z ustríc, ktorá by ma poslala rovno do márnice.

„Dúfam, že Dane objednal kurča aj pre Ethana,“ zamračí sa Ami. „Božemôj, to teda dúfam. Môžeš sa ich na to opýtať?“

Ruch v miestnosti stíchnie, akoby uťal, a jedenásť párov očí sa uprie na mňa. Pri zmienke o Daneovom staršom bratovi moju náladu zahalí temný mrak.

Hoci Dane je podľa mňa celkom v pohode, aj keď na môj vkus trochu trubiroh – v tom zmysle, že kričí na hráčov počas športových zápasov v televízii, má blízky vzťah k svojim svalom

a skutočne mu záleží na tom, aby mu ladili všetky časti teplákovkej súpravy, ktorú nosí do fitka –, robí Ami šťastnou. To mi stačí.

Na druhej strane, *Ethan* je protivný kretén, ktorý do každého vyrýva.

Uvedomujem si, že som stredobodom všeobecnej pozornosti, a tak si založím ruky na hrudi, už vopred našťvaná. „A to zase prečo? Aj on je alergický?“ Z nejakého dôvodu vo mne pomyslenie na to, že mám mať niečo spoločné s Ethanom Thomasom, najprotivnejším človekom na zemeguli, vyvoláva iracionálnu agresivitu.

„Nie,“ pokrúti Ami hlavou, „len nemá rád švédske stoly.“

Vyprsknem do smiechu. „Nemá rád *švédske stoly*. Fajn.“ Mám taký dojem, že Ethan nemá rád doslova nič.

Napríklad na grilovačke na oslavu štvrtého júla, ktorú organizovali Dane a Ami, sa ani nedotkol dobrôt, ktorých prípravou som zabila pol dňa. Na Deň vďakyzdania si vymenil stoličku so svojím otcom, len aby nemusel sedieť pri mne. A včera večer na generálke svadobnej hostiny si zakaždým, keď som si odkrojila kúsok torty alebo ma Jules či Diego rozosmiali, veľmi dramaticky pošúchal spánky, aby dal najavo, aké veľké je jeho utrpenie. Nakoniec som tú tortu nedojedla a odmietla som spievať karaoke s otcom a ujom Omarom. Možno som stále našťvaná na to, že som obetovala tri kúsky *skutočne skvelej* torty kvôli Ethanovi Thomasovi.

Ami sa zamračí. Ethan nie je jej najväčší obľúbenec, ale už musí byť z tohto rozhovoru unavená. „Olive, veď ho ani poriadne nepoznáš.“

„Poznám ho dostatočne.“ Pozriem sa jej do očí a poviem len dve slová: „Tvarohové jednohubky.“

Moja sestra vzdychne a pokrúti hlavou. „Prisámbohu, že s tým nikdy neprestaneš.“

„Pretože keď jem, smejem sa alebo dýcham, urážam jeho jemnoscit. Vieš, stretli sme sa najmenej päťdesiatkrát, ale zakaždým sa tvári, ako keby si nevedel spomenúť, kto som!“ Ukážem rukou na ňu a na seba. „Veď sme *dvojčky!*“

Preruší nás frflanie z druhého konca miestnosti, kde si práve Natalia tupíruje odfarbené vlasy, že je to nefér, že *moje* veľké kozy sa do tých šiat vtlesnali. „Teraz máš šancu sa s ním zblížiť, Olive. *Hmm*, je taký pekný.“

Venujem jej slávny zamračený pohľad nespokojnej členky rodiny Torresovcov.

„Tak či onak, musíš ísť za ním,“ vyzve ma Ami a ja sa opäť pozriem na ňu.

„Počkaj. Prečo?“

Ako odpoveď na môj zmätený výraz ukáže prstom na môj zoznam. „Číslo se...“

Pri náznaku, že budem musieť hovoriť s Ethanom, ma okamžite zachváti panika. Natiahnem ruku s otvorenou dlaňou, aby som ju umlčala. Jasné, keď pozriem na svoj zoznam, na bod sedemdesiatri – pretože Ami vedela, že sa nebudem obťažovať čítať vo pred celý zoznam –, všimnem si najhoršiu úlohu na svete: *Prinúť Ethana, aby ti ukázal svoj príhovor mladomanželom. Nedovoľ mu povedať niečo strašné.*

Ak z toho nemôžem obviníť svoj nedostatok šťastia, rozhodne môžem obviníť svoju sestru.

Druhá kapitola

Keď čo vyjdem na chodbu, mám pocit, akoby hluk, zmätok a výpary z apartmánu pre nevestu niekto vysal do vákua. Vonku je nádherne ticho. Vládne tu taký mier, že nechcem, aby sa táto chvíľa skončila a ja som sa musela vydať hľadať dvere s rozkošnou malou karikatúrou ženícha zavesenou nad priezorom. Mĺkva figúrka totiž nepochybne ukrýva trávou a pivom poháňanú párty, ktorá sa deje za dverami. Dokonca aj Diego, ktorý miluje večierky, bol ochotný riskovať svoj sluch a astmu, aby sa radšej infiltroval do nevestinho apartmánu.

Aby som oddialila nevyhnutné, desaťkrát sa zhlboka nadýchnem a vydýchnem.

Je to svadba môjho jednovaječného dvojčaťa a ja sa idem za sestru zbláznit od šťastia. Stále je však pre mňa ťažké úplne sa vzchopiť, najmä v týchto osamelých, tichých chvíľach. Keď opomenieme chronickú smolu, posledné dva mesiace boli skutočne nanič: odsťahovala sa mi spolubývajúca, takže som si musela hľadať nový, celkom malý byt. Napriek tomu som precenila svoj odhad, čo si môžem dovoliť zaplatiť sama, a – v súlade s mojou patentovanou